

Üveggömbök¹

Felhők tükröződtek a vízen. A part laposan elnyúlt, mintha csak valakinek a tenyere lenne. Odébb kezdődött a sűrű, sötét, zúgó erdő. Mindenféle tárgyak heverték a kavicsos parton. Egy könyv, csillogó okostelefonok téglalapjai, sminkkészlet, cipők, papucsok, különböző ruhák, szerszámok, élelmiszersomagok, bontatlan óvszeres dobozok, szemüvegek. És sok egyéb – amit alaposabban meg sem néztem – végig a parton, ameddig a szem ellát. Az erdő fái közül egyszerre elősétált egy csapat ember, talán tízen: férfiak, nők vegyesen.

Kik vagytok?, kérdeztem.

Félkörben megálltak előttem, az egyikük előlépett:

Elvezetünk oda, ahová el kell jutnod, mondta.

De hát nem tudom, hová tartok. Hogyan segíthetnétek?, kérdeztem tanácstalanul.

Ha nem tudnád, nem lennél itt, felelte egy másik ember a csoportból.

Itt kóboroltam a parton, védekeztem. A vizet, a köveket, az erdőt és a parton heverő tárgyakat szemléltem. Hallgattam a fák zúgását. Ennyit tudok biztosan, semmi egyebet.

Akkor már láttál, megérezted és szemügyre vettél mindent, ami itt található. Csatlakozz hozzánk bátor szívvel, szólott egy harmadik.

Álltak előttem, mindannyian leengedett karokkal, egyszerű öltözékben, szelíden. A szemükből tisztaság sugárzott, ragyogás, amely azonnal meggyőzött. Gondolkodnom sem kellett, tudtam, hogy valamiért köztük a helyem.

---

¹ A szerző a szöveg megírása idején a Nemzeti Kulturális Alap Gion Nándor alkotói támogatásában részesült.

Veletek tartok, mondtam, és feléjük léptem.

Hagyd itt, ami fölösleges, ahogy a többiek is tették, kérte egy negyedik hang a csoportból, és a parton heverő kisebb-nagyobb tárgyak felé intett a karjával.

Elkezdtem kiüríteni a hátizsákomat, a zsebeket. Előkerült a jegyzetfüzetem, ami telis-tele volt időpontjelzésekkel, személynevekkel, ismert és ismeretlen jelentésű szavakkal; a telefonom; találtam némi harapnivalót; tisztálkodószereket; pénzt; egy hatalmas kulcscsomót. Ami a legfurcsább, a zsebeimben sok-sok apró üveggolyócska lapult. Ezekről nem is tudtam, hogy nálam vannak. A gömbökben pedig mintha élő, miniatűr emberek lennének, akik nem is sejtik, hogy valójában egy üveggömb belsejében vannak. Láttam, ahogy beszélgetnek egymással, étkeznek, munkába igyekeznek, és magányosan nyomkodják a telefonjukat elnyúlva az ágyon. Más gömböcskék veszekedések, nevetések és hosszú utazások jeleneteit rejtették – a felfokozott élmények pillanatait. Végül be kellett látnom, amikor a tenyeremen az arcom elé emeltem a gömböket, és közel hajoltam, hogy az ismeretlen eredetű üveggolyókban zajló jeleneteknek mindig éppen én voltam az egyik szereplője. De voltak odabenn mások is: idegenek és ismerősök egyaránt. Nyilvánvalóan fogalmuk sem volt róla, hogy zárványként egy apró, szőlőszem nagyságú, átlátszó üveggömbben élnek, és valaki – jómagam – a tenyerén tartva megfigyeli őket.

Sokáig tartott, míg az összes üveggolyót a zsebeimből a part kavicsai közé szórtam. Szétpattogtak, elgurultak.

Most valami teljesen más veszi kezdetét, mondta egy az erdőlakók közül. *Velünk jöhetsz.*

Csatlakoztam hát ehhez az apró, kedves, barátságos társasághoz. Utoljára hátrafordultam: a levegő csodálatosan tiszta, a víz békés volt, alig hullámozott, a kavicsok között pedig, mintha csak könnycseppek lettek volna, ott csillogtak az apró üveggömbök.

Követtem társaimat az ismeretlen erdő sötétlő mélyére.